

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatelky **J. K.**, zastoupené JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem v Praze 4, Sporthotel OAZA, Jeremenkova 106, za účasti **Ministerstva financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2004, č. j. 7 Ca 323/2003 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelka se včas podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 30. 10. 2003, č. j. 533/35 091/2002, jímž podle § 55b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), nebylo povoleno přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu, ze dne 24. 7. 2001, č. j. FŘ – 8235/11/00, kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 16. 5. 2000, č. j. 120850/00/009915/5589, o zastavení řízení.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 10. 2004, č. j. 7 Ca 323/2003 - 37, žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. jako nepřipustnou odmítl.

Stěžovatelka podala proti tomuto usnesení v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítala, že rozhodnutí o odmítnutí žaloby je nezákonné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s, když byla zkrácena na svých právech tím, že nebylo zjištěno, že jí daň nebyla vyměřena ve správné výši, a proto rozhodnutí ministerstva financí, jímž nebyl povolen přezkum bylo rozhodnutím zasahujícím do jejich hmotněprávních oprávnění. Z toho dovodila, že žaloba neměla být jako nepřijatelná odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Poukázala rovněž na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 271/96, z něhož vyplývá, že občan má právo na přezkum zákonnosti rozhodnutí orgánu veřejné správy, jestliže tvrdí, že jím byl zkrácen na svých právech.

Ministerstvo ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že dle jeho názoru má rozhodnutí o nepovolení přezkoumání rozhodnutí vydané dle § 55b daňového řádu procesní povahu, a nepodléhá proto soudnímu přezkumu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 2 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, u nichž tak stanoví tento zákon.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti domáhat žalobou zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřijatelný.

Podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozhodnutí NSS č. j. 5 A 143/2002 - 98, č. j. 7 A 54/2002 - 30, č. j. 7 Afs 13/2004 - 30) podmínky vyplývající z ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. nejsou v daném případě splněny, tzn. není zde dána žalobní legitimace stěžovatelky. Žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím o žádosti o přezkoumání pravomocného správního rozhodnutí vydaného v odvolacím řízení. Tato rozhodnutí jsou považována za výkon dozorcího práva. V důsledku toho, že správní orgán nevyhověl žádosti stěžovatelky a nepovolil přezkoumání pravomocného rozhodnutí finančního ředitelství, zůstalo toto rozhodnutí v právní moci a sféra materiálních práv a povinností stěžovatelky nebyla nijak dotčena, takže napadeným rozhodnutím nebyla založena, změněna, rušena ani závazně určena jeho práva a povinnosti. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo pouze rozhodnuto o tom, že věc pravomocně skončená nebude v daňovém řízení znovu projednána, nebude znovu zasahováno do věci pravomocně skončené a nedojde tak k opětovnému projednání věci v daňovém řízení. Hmotná práva či povinnosti stěžovatelky,

o nichž bylo pravomocně rozhodnuto v daňovém řízení vydáním rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu, zůstala napadeným rozhodnutím nedotčena. V dané věci tedy není naplněn základní předpoklad pro to, aby mohlo být napadené rozhodnutí přezkoumáno soudem podle části třetí s. ř. s.

Pokud se stěžovatelka dovolává nálezů Ústavního soudu, Nejvyšší správní soud podotýká, že jeho ustálená rozhodovací praxe je v plném souladu s konstantní judikaturou Ústavního soudu, který naposledy v nálezu ve věci sp. zn. IV. ÚS 516/03 uvedl že, dle stanoviska pléna Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS-st.-12/2000, ze dne 19. prosince 2000, jímž je senát vázán, se „v případě rozhodování podle § 55b daňového řádu jedná o rozhodnutí o právech a povinnostech daňového subjektu jen tehdy, jestliže v první fázi přezkoumání bylo rozhodnutí k přezkumu vůbec otevřeno a teprve ve druhé fázi bylo zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno.“ (in: Ústavní soud České republiky: Sbírka nálezů a usnesení - svazek 21, Vydání 1., Praha 2001 - I. Díl, C. H. Beck 2002, str. 486).

Z uvedeného je zřejmé, že městský soud nepochybil, pokud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl a námitkám stěžovatelky nelze přiznat důvodnost.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu z důvodu nadbytečnosti nerozhodl, neboť o věci rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., protože stěžovatelka ve věci úspěch neměla a správnímu orgánu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu